

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT

November 1964

ALGEMEEN

Onder de Cubaanse ballingen werden pogingen gedaan om tot een grotere eenheid te komen. Cubaanse handel met het buitenland zal in de toekomst geschieden via een van de staat onafhankelijk agentschap. Er was sprake van moeilijkheden in de PURSC. De zuivering van Joaquín ORDOQUI gaf aan dat de geruchten een grond van waarheid hebben.

Venezuela kreeg zijn coalitieregering. Vermeende mishandeling van politieke gevangenen door de DIGEPOL leidde tot hevige debatten in het congres, terwijl van de zijde van het internationaal communisme blijk werd gegeven van belangstelling. De ontwerp-wet betreffende verbanning van politieke gevangenen opende enigszins verontrustende aspecten ten aanzien van eventuele vestiging van Venezolaanse extremisten in de Nederlandse Antillen. BALAGUER werd voorzitter van de Partido Reformista, de P.R.D. liet zich inschrijven bij het hoofdstembureau, studenten in Santo Domingo roerden zich, een ernstige staking ging niet door.

Puerto Rico koos een nieuwe president. De neutralisten oefenden invloed uit op de V.N. commissie inzake landen zonder zelfbestuur om de onafhankelijkheid van Puerto Rico aan de Algemene Vergadering als punt van bespreking voor te leggen.

PAZ ESTENSSORO zocht een goed heenkomen en Bolivia zag zich geplaatst onder het wankel leiderschap van Generaal BARRIENTOS. De ondergedoken Juan LECHIN werd op de schouders van zijn volgelingen gehezen.

Brits Guyana wachtte verkiezingen af, welke, ongeacht de uitslag, geen oplossing zouden kunnen brengen voor de moeilijkheden van het land.

Op de vooravond van de conferentie van de zieltogende Caraïbische Organisatie op Curacao, maakte Puerto Rico het besluit bekend uit de organisatie te zullen treden.

Tussen de A.L.M. en de Nederlands Antilliaanse Bond voor Luchtvaartpersoneel kwam een CAO tot stand. Het conflict tussen de CFW en de firma Henderson bleef zich toespitsen.

Vorbereidingen werden gemaakt om de viering van het tienjarig bestaan van het Statuut in de Nederlandse Antillen op grootse wijze te doen geschieden.

VENEZUELA

Begin november kreeg Venezuela tenslotte zijn regering op "amplia base". De drie regeringspartijen hebben elk drie portefeuilles gekregen. In het nieuwe kabinet hebben naast de "a-politieke" militaire minister van defensie ook nog een drietal z.g. onafhankelijken zitting.

Onder de offers welke door de Acción Democrática werden gemaakt terwille van de coalitie, zijn de belangrijke portefeuilles van justitie, economische zaken, landbouw en veeteelt en arbeid. De FND, de partij van Arturo USLAR PIETRI, ontving voor Dr. Ramón ESCOVAR SALOM de portefeuille van justitie, terwijl de URD van Jóvito VILLALBA voor economische zaken Dr. Luis HERNANDEZ SOLIS in het kabinet kreeg. AD behield het belangrijke departement van binnenlandse zaken met GONZALO BARRIOS. Zoals verwacht behield de onafhankelijke IRRIBARREN BORGES de portefeuille van buitenlandse zaken.

In een persconferentie hekelde Vice-admiraal Wolfgang LARRAZABAL, bijgestaan door de secretaris-generaal van de FDP, Jorge DAGER, de nieuwe regering. Hij meende dat er in het geheel geen sprake kon zijn van een "brede basis", maar slechts van de oude coalitie in een nieuwe gedaante, met als enkel doel het verkrijgen van een parlementaire meerderheid.

Van URD-zijde werd de houding van de FDP en van de PRN (RAMOS GIMENEZ) op haar beurt gelaakt. In een officiële verklaring meende de URD dat noch de FDP noch de PRN serieuze bezwaren hadden tegen het beginselprogramma van de coalitie en dat zij slechts uit opportunistische overwegingen in de oppositie wilden gaan. LARRAZABAL had zich, zo werd verklaard, "tot op het laatst" als ambassadeur in Chile gedwee getoond tegenover het bewind van BETANCOURT, terwijl RAMOS GIMENEZ de gelederen der AD slechts had verlaten omdat hij in zijn persoonlijke ambities teleurgesteld was. URD zag de amplia base als een noodzakelijke ontwikkeling ter versteviging van de economie, ter bescherming van de democratie en ter pacificatie van het land.

Een parlementaire enquête in de vermeende mishandeling van politieke gevangenen door de DIGEPOL leidde tot een hevig debat in de senaat. Uit het rapport van de commissie bleek dat er bewijzen zijn van "incidentele" mishandeling.

Het rapport bevredigde geen der partijen. De ex-URDer, HERRERA OROPEZA, leider van de VPN, vergeleek het Digepol-gedrag met de methodes van "de Nazis, de Fascisten en de Seguridad Nacional onder PEREZ JIMENEZ". Zijn fractie had zich van het rapport gedistancieerd omdat het "trachtte de waarheid te verdoezelen". HERRERA deed een felle aanval op de ex-minister van binnenlandse zaken, de huidige gedeputeerde Carlos Andrés PEREZ. PEREZ beschuldigde HERRERA ervan in het geheim lid te zijn van de Frente de Liberación Nacional, en zijn aanval op de DIGEPOL te hebben ingezet ter uitvoering van een communistisch complot om de Venezolaanse regering internationaal in discrediet te brengen.

Het vroegere beleid van Andrés PEREZ werd verdedigd door de AD-er, Salon MEZA ESPINOZA. MEZA ontkende niet dat er gevallen van mishandeling kunnen zijn geweest, maar wees HERRERA er op dat het links extremisme poogt de regering van Venezuela met geweld omver te werpen en niettemin in de gelegenheid wordt gesteld zich in het congres te doen horen, zelfs, zo voegde hij er aan toe, door een capabele zegsman.

Uit het onderzoek is in ieder geval gebleken dat een aantal gevangenen waren benaderd met het voorstel om unaniem over mishandeling te klagen, ook indien zij persoonlijk niet hieraan waren blootgesteld. Of het al dan niet een communistisch initiatief was om mishandeling als "cause célèbre" aan te grijpen, de Cubaanse radio en pers hebben in ieder geval grote aandacht aan het onderzoek besteed. Dat de communistische mantelorganisaties niet hebben stilgezeten, blijkt overigens uit de bezorgdheid waarmee Jean Paul SARTRE zich tot president LEONI heeft gewend. SARTRE maakte gewag van een "systematische terreur".

De coalitie-regering werd het eens over een ontwerp wet, in gevolge welke politieke gevangenen voor de duur van de gevangenisstraf, welke hen oorspronkelijk was opgelegd, verbannen zouden worden. Mochten de betrokkenen vóór het verstrijken van de straf-tijd naar Venezolaans grondgebied terugkeren, dan zouden zij zonder verdere aanspraak op verbanning hun gevangenisstraf moeten uitzitten. Het ontwerp is aan het congres voorgelegd. Indien het wordt goedgekeurd en hier is gezien de huidige samenstelling van

de regering goede kans op, dan kunnen de Nederlandse Antillen in de afzienbare toekomst een aantal transito-reizigers met dubieuze politieke antecedenten tegemoet zien.

Met betrekking tot de buitenlandse politiek is nog vermeldenswaard de wederkerigheid waarmee Argentinië en Venezuela besloten hebben elkanders territoriale aanspraken te steunen. Argentinië steunt Venezuela in zijn aanspraken in Brits Guyana, terwijl Venezuela vindt dat Argentinië recht heeft op de Falkland eilanden.

Het gesprek tussen president LEONI en de Argentijnse Minister van Buitenlandse Zaken, ZAVALA ORTIZ, was onder meer gewijd aan het probleem van "het verwijderen van alle vormen van het kolonialisme in het Westelijk halfrond."

CUBA

Een van de moeilijkheden welke de Cubaanse ballingen in hun pogingen om tegen het bewind van Fidel CASTRO op te treden steeds in de weg hebben gestaan, is de verdeeldheid die van begin af aan in hun gelederen heeft geheerst. Met morele steun van de Verenigde Staten is al vaak getracht de zinnen der vele hoofden op elkaar af te stemmen.

Waar het al keer op keer is gebleken hoe moeilijk het schijnt te zijn om eendracht te verkrijgen wanneer het een relatief kortstondige militaire postuur betreft, spreekt het wel vanzelf dat het vrijwel onmogelijk is eenstemmigheid te bereiken omtrent de reorganisatie van het land, als en wanneer zulks mogelijk zou zijn in een na-Castro periode.

Een van de factoren die ongetwijfeld tot de politieke verbrokkeling der anti-Castro krachten heeft bijgedragen moet wel de irrealiteit zijn geweest van alle gesmede plannen. Na de mislukking van de Varkensbaai-invasie en vooral na de oktober-crisis van 1962 moeten zelfs de meest optimistische onder de ballingen zijn gaan twijfelen aan de mogelijkheid van een spoedig omverwerpen van CASTRO.

Het is daarom wellicht indicatief voor een opleving van hoop bij de ballingen, dat afgelopen maand weer pogingen in het werk werden gesteld om de vijf groepen van "Auténticos" in het buitenland te verenigen. De Partido Auténtico, oorspronkelijk Partido Revolucionario Cubano

genaamd, trad voor het eerst op in 1933 toen een groep studenten onder leiding van Dr. Ramón GRAU SAN MARTIN samen met een groep onder-officiëren onder leiding van sergeant Fulgencio BATISTA het kortstondige bewind van Manuel de CESPEDES omverwierpen. CESPEDES was een drieweekse poging geweest van dictator Gerardo MACHADO om te redden wat er nog te redden viel onder de druk van een verlamme staking van suikerarbeiders.

Het eerste bewind van GRAU duurde slechts enkele maanden. Het werd gekenmerkt door ingrijpende sociale en economische maatregelen, die de Verenigde Staten dusdanig ontstemden dat dit land aan het bewind erkenning onthield. Onder applaus van de Verenigde Staten werd GRAU door BATISTA afgezet. In zijn eerste periode bleef BATISTA, eerst achter de schermen en daarna zelf als president, nog formeel de parlementaire beginselen huldigen. De Partido Auténtico kwam zelfs met GRAU en later met Carlos PRIO SOCARRAS in de veertiger jaren weer aan bod. Alhoewel de Auténticos door hun ervaring in 1934 wat voorzigtiger waren geworden, waren zij vooral in het vakbondswezen de voornaamste progressieve tegenstanders van het Cubaanse communisme. Hun regeringsperiodes werden echter besmet door grote corruptie. De bewering der Auténticos dat zij thans (nog) de grootste partij van Cuba zouden zijn, is uiteraard ongeloofwaardig, maar kan niet worden weerlegd. De positie waarin uitgeweken Cubaanse politici zich bevinden, is tot op zekere hoogte vergelijkbaar met die van de verschillende Londense regeringen ten tijde van de tweede wereldoorlog. Deze mochten weliswaar aanspraak maken op legaliteit, hetgeen de Cubanen niet kunnen, maar de mate waarin zij de volkswil in het bezette gebied weer spiegelden, was niet vast te stellen. Voor wat de Cubaanse ballingen betreft, is het zelfs de vraag of zij in Cuba kunnen worden gezien als symbool van verzet.

De eenheidsgedachte in de Partido Auténtico, mits gepaard aan vernieuwing en de infusie van jonger leiderschap, kan wellicht van betekenis zijn in de toekomstige politieke ontwikkeling in Cuba. Voor het ogenblik is voornamelijk van interesse het feit dat er een reorganisatie plaats heeft.

De berichten uit Cuba zelf bleven wijzen op voortdurende verslechtering van de economische toestand. In een artikel in het Tsjechische tijdschrift "Kulturni Zivot" werd in twijfel getrokken dat "de krachten van het kamp van de vrede" in staat zouden kunnen zijn "het nutteloze voertuig der Cubaanse economie te blijven voortduwen". Fidel CASTRO zelf beschuldigde de Cubaanse bureaucratie ervan evenzeer als de krachten van het imperialisme verantwoordelijk te zijn voor de droevige stand van zaken in Cuba.

Voor het onderhouden van de handel met het buitenland werd een nieuw agentschap "Cuba Industrial" opgericht, dat het onder het ministerie van buitenlandse handel ressorterende "Machimport" zal moeten vervangen. In de eerste mededeling omtrent het opzetten van dit agentschap werd vermeld dat "de staat niet verantwoordelijk zal zijn voor verplichtingen aangegaan door het agentschap". Hiermede zou het bewind herhalingen willen vermijden van incidenten, waarbij door buitenlandse autoriteiten beslag werd gelegd op Cubaanse vliegtuigen ten behoeve van firma's die vorderingen hadden op Cuba.

Geruchten deden de ronde als zouden er in de gelederen van de PURSC moeilijkheden zijn tussen de oude garde en de oorspronkelijke aanhangers van Fidel CASTRO. Inderdaad zou de schorsing van Joaquín ORDOQUI in zijn partijfuncties en als vice-minister van de strijdkrachten hierop kunnen wijzen. ORDOQUI werd door CASTRO gecritiseerd ten tijde van het proces van Marcos (Armando) RODRIGUEZ ALFONSO (zie M.O. maart 1964). De bekendmaking van CASTRO betreffende de schorsing vermeldde slechts dat het gedrag van ORDOQUI over de periode vanaf 1957 aan een onderzoek zou worden onderworpen. CASTRO trad niet in details.

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

De weigering van het Dominikaanse staatsbedrijf Corporación Azucarera, om de gebruikelijke kerstbonus aan de arbeiders te verstrekken, leidde tot stakingen in het bedrijf en algemene arbeidsonrust in het land. Opmerkelijk was dat het weer de CASC was die zich het meest militant toonde. CONATRAL steunde wel de bonus-eis, maar waarschuwde tegen "slechte raadgevers", die "met demagogie de arbeiders ertoe trachten te

brengen stappen te nemen, welke hen uiteindelijk zullen schaden". Een algehele staking werd vermeden toen de regering enerzijds met strenge maatregelen dreigde en anderzijds beloofde de bonuskwestie met het bedrijf te zullen opnemen.

Een grote rel was het resultaat van het besluit van de regenten van de Universiteit van Santo Domingo om toelatingsexamens in te stellen. De regenten argumenteerden de instelling van examens met de mededeling dat dit de vele "pseudo"-studenten, die de universiteit slechts willen gebruiken als hoofdkwartier van links-extremisme, zal weren.

De studenten op hun beurt beweren dat het in de bedoeling ligt "klasse"-onderwijs in te stellen. De Dominikaanse Studenten Federatie (FED) organiseerde met de Fragua en het Revolutionair Christelijk Blok van de Universiteit (BRUC) betogingen, welke tot resultaat de schorsing van talloze studenten had. De regenten gaven tenslotte toe en besloten de examens "uit te stellen".

De studentenfederatie sprak zich ook uit over de overeenkomst tussen de Dominikaanse junta en de regering van Haiti, waarbij de beide landen wederzijds elkanders politieke vluchtelingen het land uit zouden zetten. De studentenfederatie richtte een verzoek aan de internationale communistische mantelorganisatie IUS te Praag, om deze overeenkomst te veroordelen. Volgens de tekst van het verzoek zou de overeenkomst de sanctie hebben van de Organisatie van Amerikaanse Staten.

Van de zijde der conservatieve UCN kwam de belofte aan den volke, dat de partij dit maal geen "ultrarechtse" en "oligarchische" kandidaten op haar lijst zou plaatsen.

De UCN-leider, Viriato FIALLO, kronkelde zich in de merkwaardige uitspraak, dat hij de staatsgreep tegen Juan BOSCH had gesteund uit de overtuiging dat het civiele gezag overwicht moet hebben op het militaire. Hij zal moeten hebben bedoeld dat uit de staatsgreep bleek dat BOSCH dit overwicht niet had en daarom ook geen bestaansrecht meer.

Zoals verwacht werd Joaquín BALAGUER unaniem in Puerto Rico gekozen tot voorzitter van de Partido Reformista. De bijeenkomst werd verstoord door enkele infiltranten, die eerst met de sterke arm van gedelegeerden, later met die van de Puertorikijnse politie werden verwijderd. Eerder werd al vermeld dat zowel vanuit Curacao als uit Aruba delegaties naar Puerto Rico waren gegaan om het evenement bij te wonen.

Uit de Dominikaanse Republiek kwam een delegatie van circa 400 personen onder leiding van Francisco Augusto LORA. De New Yorkse delegatie bestond uit 125 personen, onder wie de voorzitter van de afdeling aldaar, Luis CEPEDA. Ceremoniemeester was de vice-voorzitter van het comité van Puerto Rico, GOMEZ ACEVEDO.

In zijn rede leverde BALAGUER felle kritiek op de junta. Hij pleitte voor een regering gebaseerd op de trias politica. Over de periode TRUJILLO waar hijzelf nauw bij betrokken is geweest, had hij niet veel te zeggen. Kritiek op de Verenigde Staten was er wel, maar getemperd. BALAGUER zinspeelde er op dat er zonodig in de Dominikaanse Republiek geweld moest worden gebruikt om de junta ten val te brengen. Hij vertrouwde er echter op dat het Dominikaanse volk de Partido Reformista aan de macht zou brengen, mits het volk zich zou mogen uitspreken.

Een razzia van de Dominikaanse politie in het hoofdkwartier van de Partido Reformista in Laguna Salada ontlokte aan de partij luid protest. Twee partijleden werden in La Romana bovendien gearresteerd, volgens REID CABRAL omdat zij zich niet hadden gehouden aan het verbod om politieke propaganda te maken vóór half 1965. Het comité Reformista te Curacao uitte in een telegram aan het dagblad Listin Diaro zijn verontwaardiging over de beide gevallen van inbreuk op de rechten der Reformistagezinde burgers.

PUERTO RICO

Puerto Rico heeft sinds het verkrijgen van de Commonwealth status in 1952, de gelegenheid gehad zich economisch in een snel tempo te ontwikkelen. Het eiland heeft echter zowel intern als van buitenlandse zijde periodiek moeilijkheden ondervonden met betrekking tot de waarderung van de rechtsorde.

Bij een eventuele wijziging van de rechtsorde zouden er twee mogelijkheden openstaan:

Als eerste het volledig deelstaat worden van de Verenigde Staten, dus Puerto Rico als 51ste staat.

Het eiland zou dan in de Amerikaanse Senaat door twee senatoren en in het Huis van afgevaardigden op grond van het hoge inwonertal door zes leden vertegenwoordigd worden.

De economische en sociale gevolgen zouden echter niet onverdeeld gunstig zijn. De sinds 1948 regerende gouverneur Luis MUÑOZ MARIN is altijd een tegenstander geweest van incorporatie in de VS als 51ste staat, in ieder geval tot zolang het economisch peil van Puerto Rico niet vergelijkbaar is met dat van de armste der overige staten.

Als tweede mogelijkheid wordt genoemd de volledige onafhankelijkheid van Puerto Rico. Niettegenstaande de duidelijke attractie hiervan, gezien de afwijkende volksaard, taal etc. van Puerto Rico t.o.v. de Verenigde Staten, is de stroming pro-onafhankelijkheid niet sterk. De economische voordelen van de binding met de Verenigde Staten (o.a. financiële steun, afvloeiing van werklozen, vrije uitvoer van suiker naar de Verenigde Staten, etc.) zijn groot en worden duidelijk onderkend door de meerderheid der Puertorikeinen.

Deze meerderheid heeft zich steeds achter MUÑOZ geschaard en nu ook (november verkiezingen) achter zijn gekozen opvolger SÁNCHEZ VILELLA. De weinigen die naar volledige onafhankelijkheid streven, hebben echter gedurende de laatste tien jaren steeds weer van zich laten horen. Men denke aan de aanslagen op President TRUMAN, op congresleden en aan andere extremistische uitingen die er op duiden dat de stroming ook van buiten uit wordt geëxploiteerd. Zodoende heeft de onafhankelijkheidsbeweging groter gewicht in de schaal gelegd dan haar aanhang in Puerto Rico zou hebben gewettigd.

De meest recente aanval op de huidige rechtsorde in Puerto Rico komt van de neutralistenconferentie in Cairo welke l.l. in oktober werd gehouden. Op aandrang van deze conferentie is het zover gekomen dat de speciale commissie van de Verenigde Naties inzake landen zonder zelfbestuur, thans onder protest van de USA in een rapport o.a. een verzoek heeft ingediend tot bespoediging van het onafhankelijk verklaren van Puerto Rico. Dit niettegenstaande de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in 1953, gelijk in 1955 met betrekking tot de Nederlandse Antillen, had besloten dat Puerto Rico niet langer tot het werkterrein van genoemde commissie behoorde. Sinds 1953 hebben de Verenigde Staten omtrent Puerto Rico geen verslag hoeven uitbrengen.

Het voorstel van de Amerikaanse afgevaardigde om "de kwestie" Puerto Rico uit het rapport van de commissie te doen vervallen, werd afgestemd. Zodoende zal het onderwerp, thans opgenomen in het eindrapport van de

commissie, worden behandeld in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Dit is een opmerkelijk succes voor de onafhankelijkheidsgezinden van Puerto Rico. Een succes dat weliswaar met betrekking tot de Puertorikeinse rechtsorde geen direkte konsekventies zal hebben, maar dat de Verenigde Staten en de Puertorikeinse meerderheid in verlegenheid brengt. Temeer is dit zo omdat de onafhankelijkheid van Puerto Rico ergens de Latijns Amerikaanse Naties nog altijd aanspreekt. Zeker in dit geval kan de Verenigde Staten de stemmen van de Latijns Amerikaanse landen node missen.

Deze affaire heeft uit internationaal communistisch oogpunt de grote waarde dat het de tegenstellingen tussen de Verenigde Staten en Latijns Amerika in focus brengt.

Een groepje separatisten, dat "de kwestie Nederlandse Antillen" onder de aandacht van de neutralistenconferentie had kunnen brengen, ontbreekt gelukkig in ons land. Het is echter wel duidelijk hoe weinig nodig is om de machinerie van de wereldopinie in beweging te brengen.

BRITS GUYANA

Brits Guyana maakte zich gereed voor de verkiezingen welke op 7 december zouden worden gehouden. Het zag er naar uit dat deze volkomen op raciale basis resultaat zouden afwerpen.

Van Britse en Amerikaanse zijde werd gehoopt dat de PNC van Forbes BURNHAM en de UF van Peter d'AGUIAR samen voldoende stemmen zouden behalen om JAGAN te ontronen.

Alhoewel dit mogelijk leek, was het ten eerste de vraag of een eventuele meerderheid van die zijde groot genoeg zou kunnen zijn om een stabiele regering te schragen.

De splinterpartijen zouden mede door de grote rassentegenstellingen waarschijnlijk geen enkel gewicht in de schaal leggen.

Zolang er geen mogelijkheid bestaat om de tegenstellingen tussen de hindoestaanse en negroïde bevolkingsgroepen met elkaar te verzoenen, zal het land van binnen uit onbestuurbaar blijven.

Typerend was in de Amerikaanse pers de neiging tot lofuitingen over BURNHAM, die als een ware reddende engel van het Brits Guyanese volk werd afgeschilderd.

NEDERLANDSE ANTILLEN

Bij de bespreking van de Dominikaanse Republiek werd al melding gemaakt van de afvaardiging van gedelegeerden uit de Antillen naar de bijeenkomst van de Partido Reformista in Puerto Rico. Gebleken is dat daar, zoals trouwens te verwachten was, met BALAGUER werd gesproken over zijn voorgenomen bezoek aan de Nederlandse Antillen. Bij de terugkeer van de delegatie werd aan de afdeling h.t.l. medegedeeld dat BALAGUER midden december Curacao en zo mogelijk ook Aruba zou bezoeken. Hierbij was echter geen rekening gehouden met de viering van het Statuut van het Koninkrijk, welke omstreeks dezelfde tijd zou plaats vinden en waartoe een aantal hooggeplaatste personages uit het buitenland waren uitgenodigd. Vooral met het oog op de mogelijkheid dat ex-president BETANCOURT van Venezuela op Curacao zou kunnen zijn, werd het in de vergadering niet wenselijk geacht de bijeenkomst van de Partido Reformista op het afgesproken tijdstip te houden. Daarom werd een brief gericht aan het hoofdbestuur van de partij, waarin werd voorgesteld de datum te verplaatsen. Het ziet er nu naar uit dat een eventueel bezoek van BALAGUER pas in februari 1965 zal kunnen plaats vinden. Ook op een ander punt werd rekening gehouden met locale omstandigheden. De partij had namelijk alle afdelingen opgeroepen om voor de locale Dominikaanse ambassades en consulaten protestdemonstraties te houden, wegens het met de voeten treden der burgerrechten in de Dominikaanse Republiek.

De Curacaose afdeling wenste niet in conflict te komen met de autoriteiten en uitte haar misnoegen daarom slechts in telegrammen aan de Dominikaanse dagbladpers.

De verkiezing van een nieuw bestuur van de "Casa Dominicana" op Curacao was een overwinning voor de aanhangers van de Partido Revolucionario Dominicano. Drie leden van het oude bestuur, die lid zijn van de Partido Reformista, werden niet herkozen.

Tussen de Antilliaanse Luchtvaart Maatschappij en de Nederlands Antilliaanse Bond van Luchtvaartpersoneel (NABLP) kwam een collectieve arbeidsovereenkomst tot stand. De bond werd in de besprekingen bijgestaan door P. van ZEIL, bestuurslid van de NKBV.

Minder positief waren de ontwikkelingen in het dispuut tussen de Curacaose Federatie van Werknemers en de firma Henderson. Door de er-

kenning van de CFW (of CWF) door de N.V. technische handelmaatschappij ELGA als vertegenwoordigende bond van de werknemers van deze maatschappij verkreeg de CFW een minder "papieren" karakter. Toch moest het conflict tussen Henderson en de CFW voornamelijk nog wel worden gezien als een conflict tussen de onderneming en de Petroleumwerkers Federatie van Curacao. De omstandigheid dat de PWFC zich middels de samenwerking met Eulogio WEVER en de oprichting van de supermarkt ESPERANZA tot een concurrent van de firma Henderson heeft gemaakt, verleent aan het conflict bovendien nog een eigenaardig aspect. De Henderson Werknemers Vereniging hield vol dat de Federatie geenszins de werknemers vertegenwoordigt en dat een referendum overbodig was en zelfs beledigend voor de meerderheid van de Hendersonwerknemers.

De stakingsdreiging was niet serieus, wel daarentegen de dreiging dat internationaal druk zou kunnen worden uitgeoefend op de werkgever en zelfs op de gehele handel. Tegen het eind van de maand was de oplossing nog niet in zicht.